

היה פעם חמור ששנים אחרי שנים סחב
שקי קמח לטוחן. אבל עכשיו היה כבר
זקן ועייף ולא היה לו כוח מספיק
לעבודה קשה זו.

התזמורת

כתב מחדש וצייר
הנס וילהלם

הוא החליט ללכת לעיר ברמן. "אולי" חשב
"יעסיקו אותי שם כנגן בתזמורת".

הטוחן רצה לסלק אותו.
"לא זקוקים לי כבר כאן" חשב החמור
והחליט לברוח.

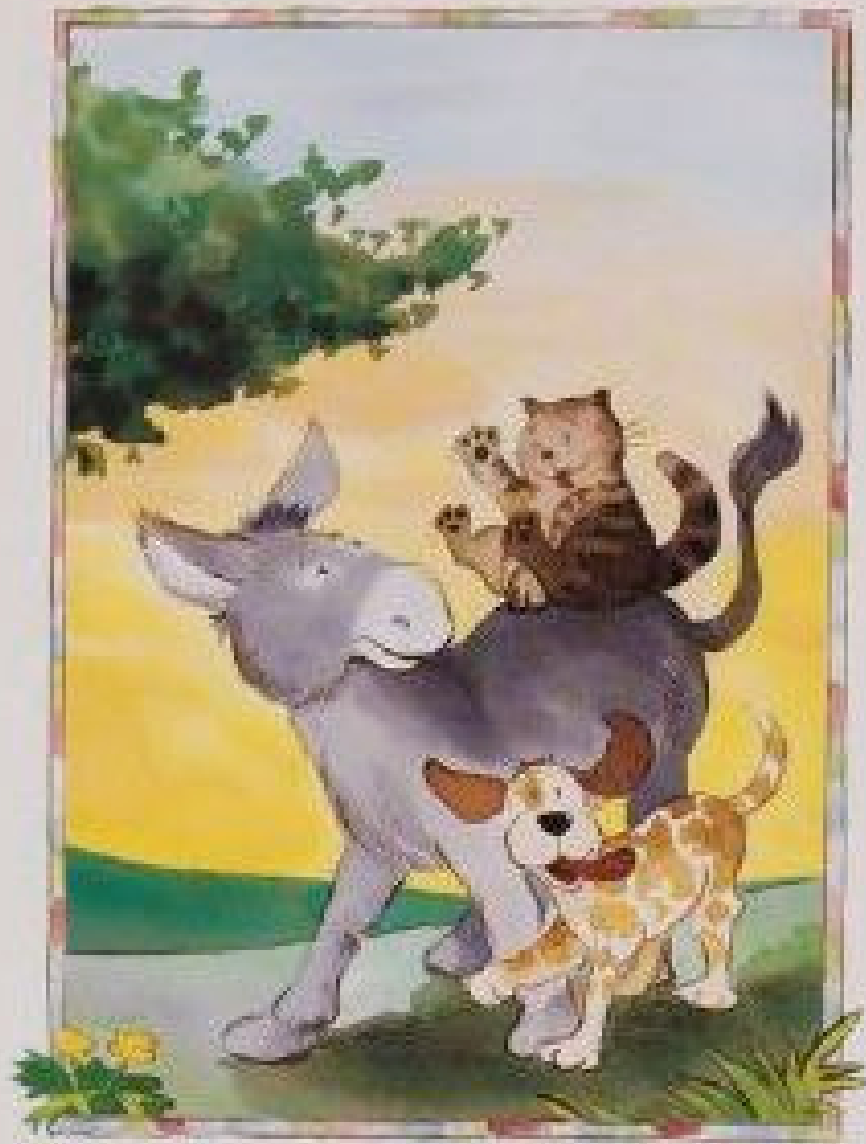
דבריו מצאו חן בעיני הכלב והם הלכו ביחד.

**בדרך ראה כלב ציד ששכב עייף בשולי הדרך.
"מדוע אתה כל כך עייף?" שאל החמור.
"הו" אמר הכלב "אני כבר זקן, נעשה עייף מיום
ליום, ולא מועיל כבר לכלום. האדון שלי רצה להרוג
אותי ולכן ברחתי. אבל איך אפשר עכשיו להמשיך
לחיות?"**

**"שמע" אמר החמור "אני
הולך לעיר ברמן ושם אהיה
לנגן בתזמורת עירונית. בוא
אתי. אני אוכל לנגן בגיטרה
ואתה תתופף."**

"בוא אתנו לברמן. שם זקוקים לחברי תזמורת ואתה
מבין משהו בשירת לילה, נכון?" אמר החמור. החתול
הסכים והלך אתם.

אחרי זמן מה ראו חתול שישב בקצה השביל "אתה
נראה כמו אחרי סופת גשמים בת שלושה ימים. מה
קרה לך, זקן שכמותך?" שאל החמור.
"איך אפשר לשמוח כשחיים בסכנה?" ענה החתול
"אני זקן. שיניים שלי קהו ועדיף לי להתחמם ליד
תנור מאשר לתפוס עכברים. גבירתי רצתה להטביע
אותי בבריכה ולכן ברחתי. אבל מה אעשה עכשיו בלי
בית?"

"אז מוטב שתבוא אתנו, אדום הכרבולת" אמר החמור "אנו בדרך לברמן ונהיה לנגני תזמורת עירונית. נזדקק לקול חזק כזה כמו שלך." הדבר נראה מאוד לתרנגול והוא הצטרף אליהם.

שלושת הנוודים עברו ליד חוות איכרים. על השער ישב תרנגול וקרא בכל כוחו. "הצעקות שלך גורמות לי צמרמורת" אמר החמור "מה קרה לך?"

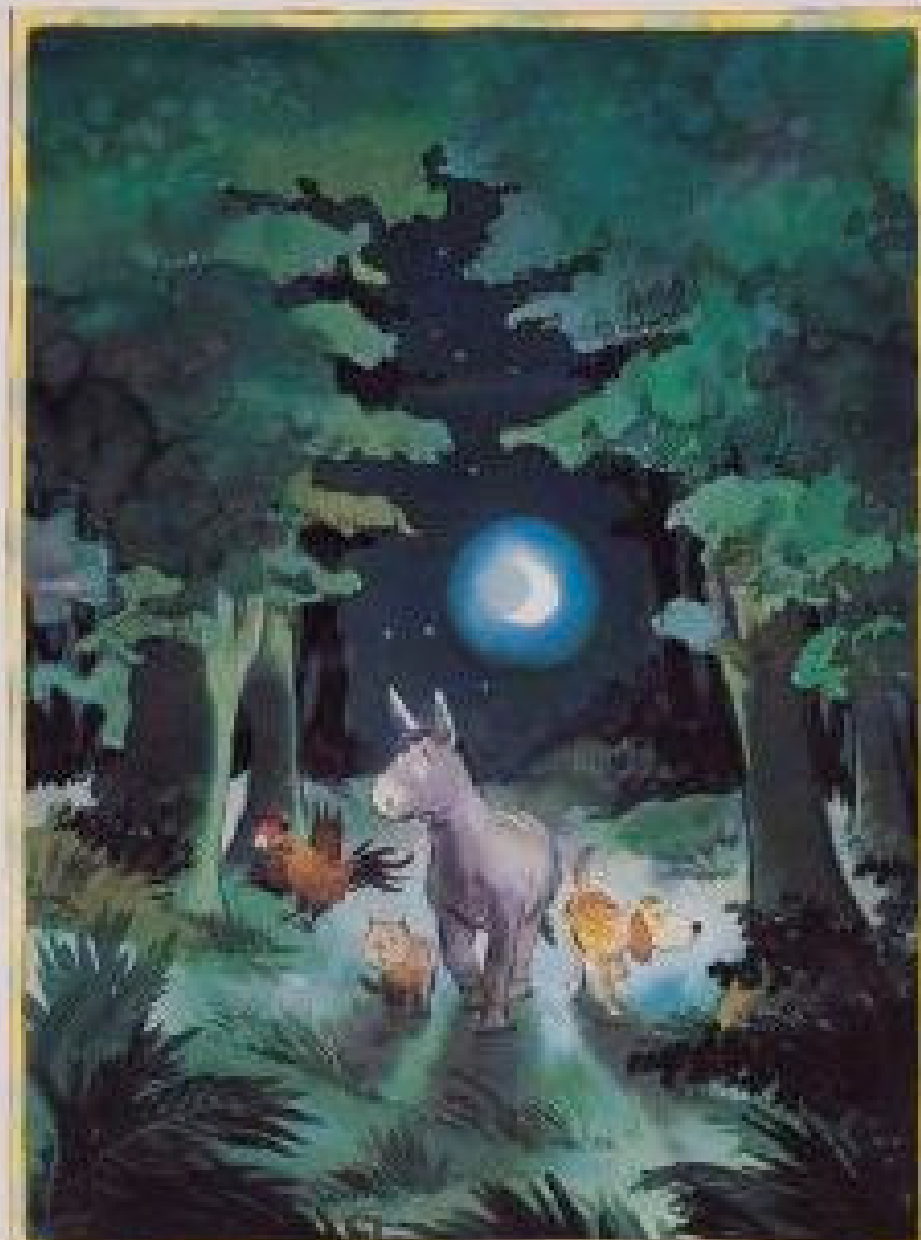
"מחר שבת, והבטחתי מזג אוויר נאה" ענה התרנגול "אבל האיכר מצפה לאורחים ואמר לטבח לשחוט אותי ולבשל למרק. לכן אני צועק כר."

החמור והכלב נשכבו תחת עץ, החתול מצא לו מקום בין הענפים והתרנגול עף גבוה לצמרת כדי להרגיש בטוח יותר. ולפני שנרדם הביט לכל כווני הרוח.

מרחוק נראה אור קטן. "ראו, יתכן ובית עומד שם" קרא לחבריו.

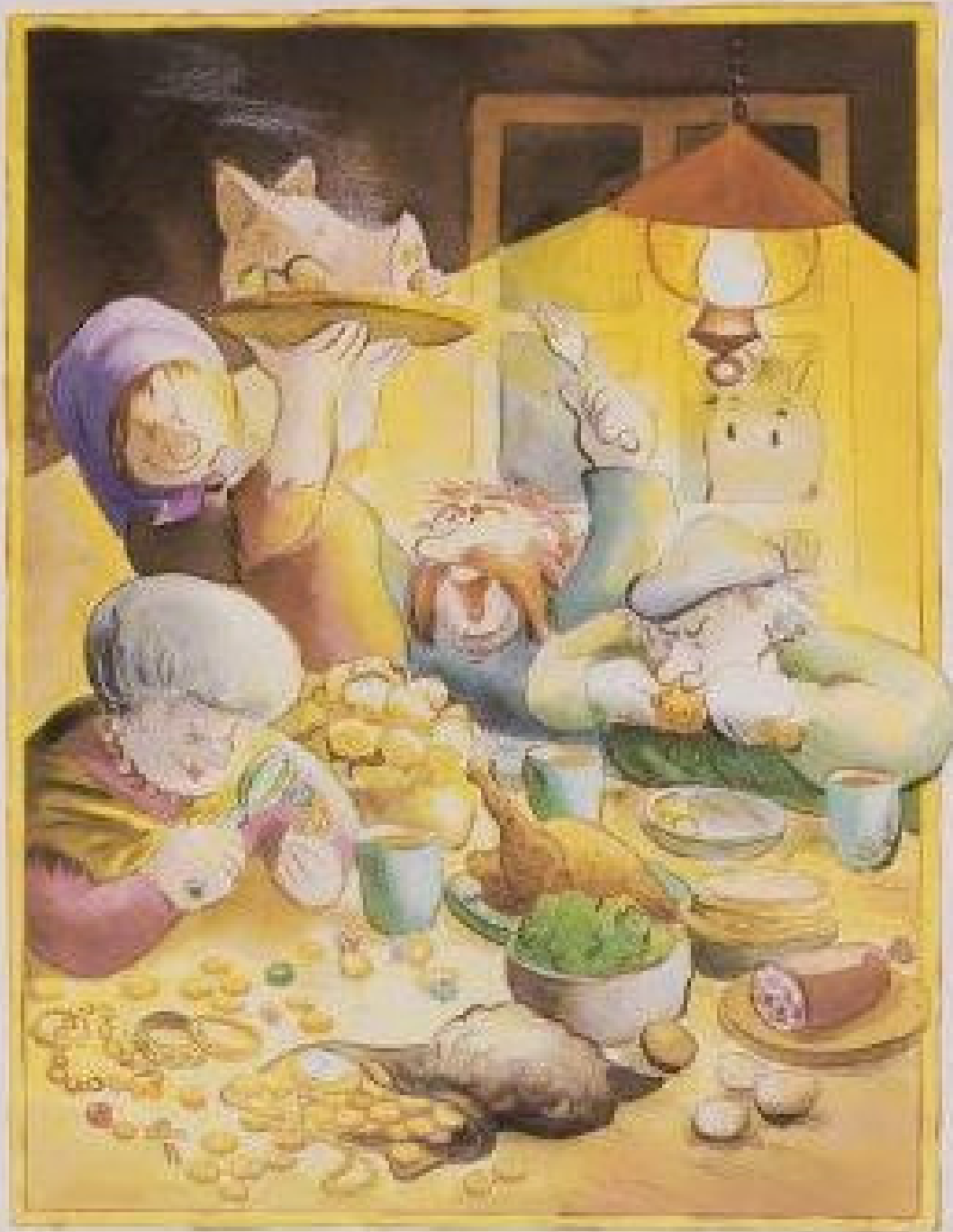
"הבה ונראה" אמר החמור
"כאן לא נעים במיוחד לישון."
"ואלי נמצא גם משהו לאכול"
אמר הכלב.

אבל הדרך לברמן הייתה ארוכה והם לא יכלו להגיע לשם עוד באותו היום. לקראת ערב הגיעו ליער והחליטו ללון שם.

הם התקדמו לכוון האור והגיעו
לבית של שודדים העומד באמצע
היער ומואר היטב.

החמור, שהיה גדול מאחרים, שם את רגליו
הקדמיות על אדן החלון.
"נו, מה אתה רואה שם, גולם אפור" שאל
התרנגול.

"אני רואה שולחן, עמוס בדברי אוכל ושתייה
נהדרים. וליד השולחן יושבים שודדים ונהנים
מהארוחה."

"זה היה מתאים גם לנו" אמר התרנגול.
"אתה צודק" אמר החמור
"אבל איך משיגים זאת?"

ואז החמור נתן סימן
והתזמורת התחילה בנגינה.

"היאאא!"
"וואו, וואו!"
"מיאו!"
"קיקריקי!"

"היאאא!"
"וואו, וואו!"
"מיאו!"
"קיקריקי!"

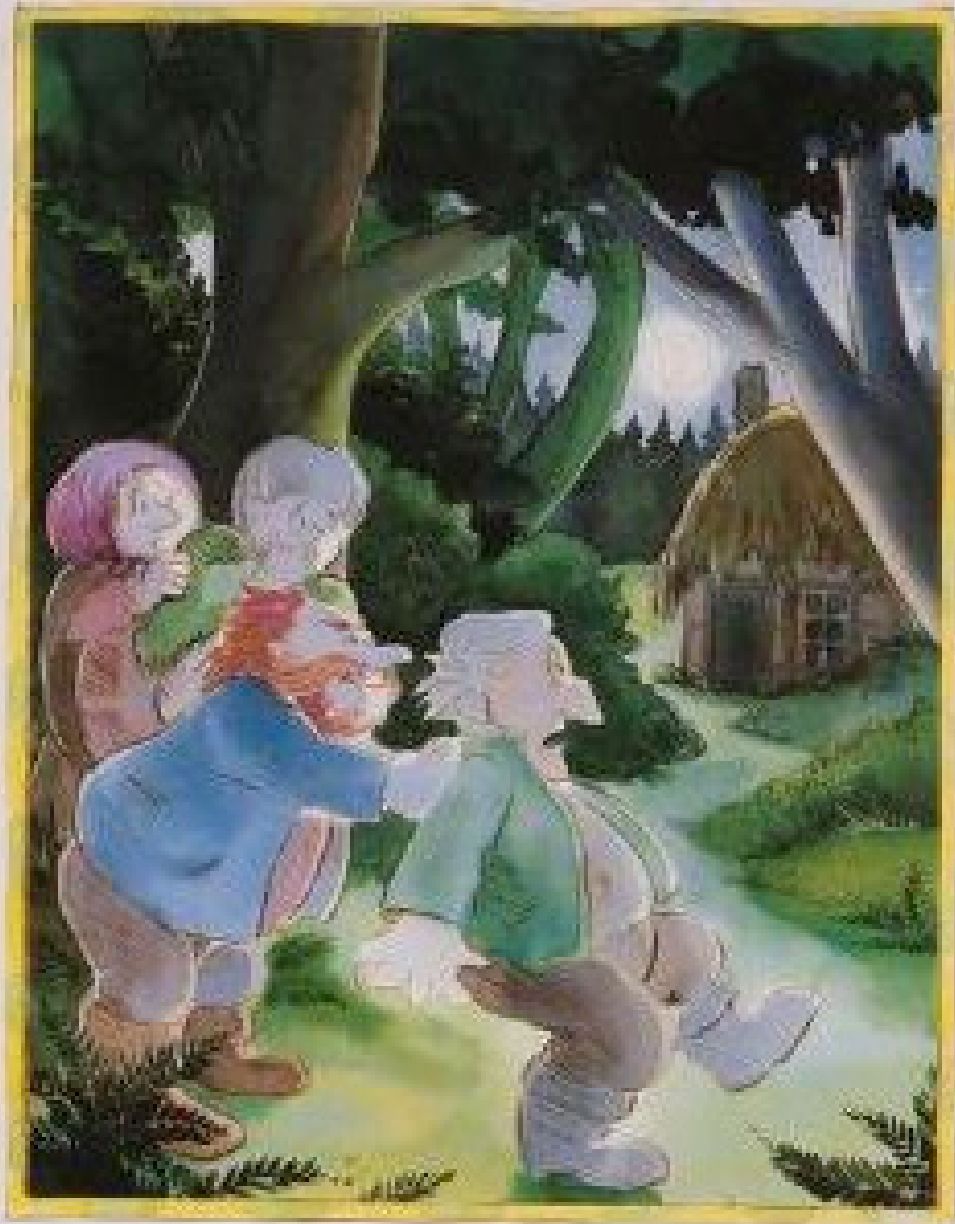

ארבעת החיות התייעצו איך הכי טוב לגרש את
השודדים ובסוף החליטו בדיוק מה לעשות.
החמור שם שוב את רגליו על אדן החלון, הכלב
קפץ על גבו והחתול עלה על גבו של הכלב.
בסוף התרנגול התעופף והתיישב על ראשו של
החתול.

צעקות רמות נשמעו דרך חלונות
הבית. השודדים חשבו שרוחות
רפאים באו אליהם ונבהלו כל כך
שעזבו הכל וברחו במהירות לתוך
היער.

וציווה שאחד מהם יחזור ויראה מה קורה בבית.

הידידים התיישבו לשולחן הערוך והתחילו בסעודה. הם גמרו את כל האוכל ושתייה, ואחר כך כיבו את האור וכל אחד מצא לו מקום נוח לישון.

החמור נשכב בחצר לפני הבית. הכלב אחרי הדלת, החתול על התנור החם והתרנגול על קרשי הגג. תוך דקות הם כבר ישנו חזק. השודדים הסתכלו מרחוק על הבית שלהם. "לא היינו צריכים לברוח כל כך מהר" אמר ראש הכנופיה.

הוא קפץ ישר בפניו של השודד
עם ציפורניים שלופות.

בצעקות רמות רץ השודד לחצר.
אבל בדרך החוצה דרך על הכלב, שנשך
לו חזק ברגל.

כשהיה כבר בחוץ קיבל
בעיטה חזקה מהחמור.

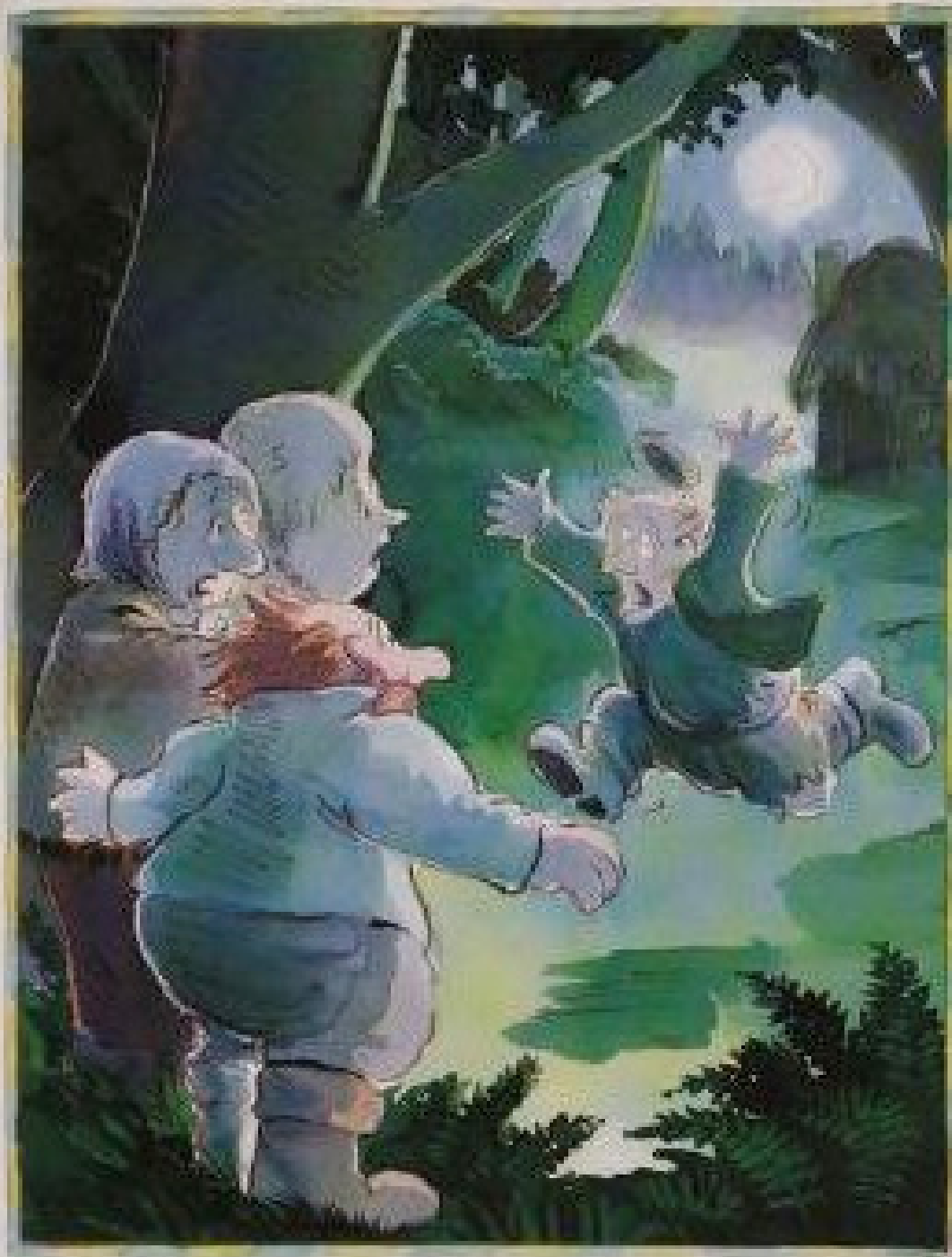

הרעש העיר גם את
התרנגול שעם
"קיקיריקי!" רם קפץ
על השודד.

השודד הלך, אבל בפחד גדול. בבית שרר שקט
ושלווה. אך כשנכנס למטבח כדי להדליק נר
החתול התעורר. השודד ראה את עיניו הבורקות,
חשב שאלה גחלים לוחשות וקירב אליהם את
נר. זה לא מצא חן בעיני החתול.

השודד רץ מבוהל חזרה לחברים שלו. "ברחו
מהר כמה שרק אפשר" צעק "מכשפה איומה
יושבת על התנור ושרטה לי את פניי. מפלצת
ששוכבת לפני הדלת נעצה לי סכין ברגל.
בחצר עומד ענק שכמעט והרג אותי במכות.
ועל הגג יושב שופט שקרא 'תביאו אותו הנה!'"
השודדים התחילו לברוח ולא ראו אותם יותר
ביער.

ארבעת הנגנים הרגישו כל כך טוב בבית החדש
שלהם שהחליטו להישאר בו לתמיד.
לכן הם לא הגיעו כבר לברמן.

